

umotvore starih domačinov, kar jih je v tujini, ter pridobili impozantno število modernih slik in kipov. Ako bi kranjska hranilnica, ki se je izkazala naklonjeno že mnogim kulturnim zavodom na domačih tleh, hotela založiti ta zavod, bi seveda dobila primerno zastopstvo v kuratoriju, ki bi ga imenoval deželni odbor ali pa mestna občina ljubljanska. Ena izmed teh dveh korporacij bi prevzela galerijo v svojo last, obe pa bi morali vsako leto nekoliko prispevati za pomnožitev in vzdrževanje zbirke, ki bi se gotovo širila tudi z umetniškimi darili raznih mecenov. Kupovala bi se seveda le dela domačih umetnikov brez razlike narodnosti.

Brez dvoma pa je poklicana tudi država, da pospešuje tak institut z denarnimi sredstvi, kajti baš država stori pri nas vse premalo za kulturne namene.

Poleg umetniške galerije, za katero naj bi se zavzeli vsi sloji brez razlike, zlasti pa kranjsko plemstvo, med katerim je nekaj navdušenih ljubiteljev umetnosti, ki so gotovo že v svojem domoljubju razmišljali o tem lepem, resnično velekulturnem projektu, bi se sčasoma ustanovila tudi slikarska šola v manjšem obsegu. Dasi moramo priznati c. kr. strokovni šoli, da deluje vzorno na svojem polju, vendar je njen namen bolj praktičen, obrten nego čisto umetniški. Slikarska šola, kjer bi bili učitelji domači umetniki, bi pač dobro došla zlasti mlajšim damam iz višjih krogov, ki ljubijo lepo umetnost, ter bi potrebovala itak le neznatne subvencije.

Krasni sen, ki so ga sanjali že veliki naši možje, naj bi se uresničil vsaj sedaj, ko je zažarela domači umetnosti sijajna zarja v tujini!

Kaj je ljubezen? . . .

Kaj je ljubezen? — dela skrbi ti . . .

Pravo se daže že pogoditi:

Krasen je spev, ki najde odmev
v srcu ljubečem. Zbudi ga usmev,
pogled razžari iskrico tlečo,
roka prevodnik za tajno je srečo . . .
Konec ljubezni, to je poljub,
blagost neskončna . . . ali obup . . .

Marica Strnad.

